

Meditacions: dissabte després de l'Epifania

Reflexió per meditar el dissabte després de l'Epifania. Els temes proposats són: el baptisme per la purificació dels nostres pecats; Joan Baptista condueix els seus cap a Jesús; portar les persones a Crist.

EN L'EVANGELI d'avui contemplem Jesús que era a Jerusalem amb els seus deixebles «i batejava» (*Jn* 3, 22). El baptisme com a ritu de purificació dels pecats estava prefigurant en l'Antic Testament mitjançant signes: l'arca de Noè, el pas del mar Roig, el

pas del Jordà... Jesús mateix havia anat a aquell riu per manifestar la seva solidaritat redemptora, tot i no necessitar-ho: «Al qui no havia experimentat el pecat, Déu, per nosaltres, li va carregar el pecat, perquè gràcies a ell experimentéssim la seva justícia salvadora» (2 Co 5, 21).

Sant Pau relaciona el baptisme de Jesús amb la mort del Senyor: «Tots els qui hem estat batejats en Jesucrist hem estat submergits en la seva mort» (Rm 6, 3). De fet, així ho representa l'art i l'espiritualitat oriental: «La icona del baptisme de Jesús mostra l'aigua com un sepulcre líquid que té la forma d'una cova fosca, que al seu torn és la representació iconogràfica de l'Hades, el món subterrani, l'infern. El descens de Jesús a aquest sepulcre líquid, a aquest infern que l'envolta completament, és la representació del descens a l'infern»^[1]. Nosaltres

també estem convidats a reviure aquell baptisme en la mort de Crist, a carregar amb la creu de cada dia per després ressuscitar amb ell. Aquest és el sentit de l'expiació que purifica les empremtes del pecat en la nostra vida.

I sant Josepmaria ens recorda que no hem de buscar necessàriament aquesta purificació en coses extraordinàries: «Penitència és el compliment exacte de l'horari que t'has fixat, encara que el cos s'hi resisteixi o el pensament pretengui d'evadir-se amb somnis quimèrics. Penitència és llevar-se a l'hora. I també, no deixar per a més tard, sense un motiu justificat, aquella tasca que et resulta més difícil o costosa. La penitència està en saber compaginar les teves obligacions amb Déu, amb els altres i amb tu mateix, i t'ho exigeixis de manera que aconsegueixis de trobar el temps que cada cosa necessita. Ets penitent

quan t'emmotlles amb amor al teu pla d'oració, encara que estiguis rendit, desganat o fred»^[2].

«EN OCASIÓ d'una disputa amb un jueu sobre les cerimònies de purificació, els deixebles de Joan anaren a trobar el seu mestre i li digueren: “Rabí, aquell que havia estat amb vós a l'altra banda del Jordà, i vós vau testificar a favor seu, ara bateja i tothom hi va”» (*Jn* 3, 25-26). Els deixebles de Joan Baptista senten preocupació, comprensible per l'estima i admiració que tenien pel seu mestre, en veure que el seu prestigi minvava a expenses de la popularitat de Jesús. Sorgeix de manera natural la comparació entre els dos baptismes, que és, en el fons, una pregunta sobre la identitat de Joan i la de Jesús.

«Joan els respongué: “Ningú no pot atribuir-se atreure d'aquesta manera si no li ha estat donat del cel.

Vosaltres sou testimonis del que jo vaig declarar: Jo no soc el Messies, sinó que he estat enviat davant d'ell”» (*Jn 3, 27-28*). Joan corregeix el zel dels seus deixebles en recordar-los el seu propi ensenyament, la naturalesa de la seva missió. Ell era la veu que anunciava l'arribada del Verb, com l'amic del nuvi proclama la presència de l'espòs: «L'esposa és només de l'espòs, però l'amic de l'espòs, que és present i l'escolta, té una gran alegria en sentir el seu crit. Jo he tingut ja aquesta alegria» (*Jn 3, 29*).

«Joan va ser un gran educador dels seus deixebles, perquè els va conduir a la trobada amb Jesús, del qual va donar testimoni. No es va exaltar a si mateix, no va voler tenir els seus deixebles vinculats a si mateix. I amb tot Joan era un gran profeta, i la seva

fama era molt gran. Quan va arribar Jesús, va retrocedir i el va assenyalar: «Després de mi ve el qui és més fort que jo... Jo us batejo amb aigua, però ell us batejarà amb l'Esperit Sant» (Mc 1, 7-8). El veritable educador no vincula les persones a si mateix, no és possessiu. Vol que el seu fill, o el seu deixeble, aprengui a conèixer la veritat, i assoleixi amb ella una relació personal. L'educador compleix el seu deure a fons, manté una presència atenta i fidel; però el seu objectiu és que el que educa escolti la veu de la veritat que parla al seu cor i la segueixi en un camí personal»^[3].

L'EVANGELI d'avui conclou amb una afirmació contundent de sant Joan Baptista, que es va convertir en lema per als cristians al llarg de la història: «Des d'ara, ell ha de créixer i jo he de

minvar» (Jn 3, 30). Si la causa del pecat original va ser la supèrbia d'Adam i Eva, Jesucrist ens va redimir acceptant amb humilitat la voluntat del Pare. El seu exemple és el camí per al nostre caminar a la terra, i el lema del Baptista és una manera concreta de portar a la pràctica l'aspiració que revela sant Pau: «Ja no soc jo qui visc; és Crist qui viu en mi» (Ga 2, 20).

Sant Josepmaria va incorporar a la seva vida aquesta actitud i per això repetia sovint que el seu era ocultar-se i desaparèixer, que era Jesús qui s'havia de lluir: «He sentit en la meua ànima, des que em vaig decidir a escoltar la veu de Déu —en pressentir l'amor de Jesús—, un afany d'ocultar-me i desaparèixer; un viure aquell *illum oportet crescere, me autem minui* (Jn 3, 30); convé que creixi la glòria del Senyor, i que a mi no se'm vegi»^[4]. «És la regla de la santedat: la nostra humiliació,

perquè el Senyor creixi (...). La diferència entre els herois i els sants és el testimoni, la imitació de Jesucrist. Anar pel camí de Jesucrist, el de la creu. Molts sants van acabar tan humilment. Els grans sants! (...). I també és el camí de la nostra santedat. Si no ens deixem convertir el cor per aquesta senda de Jesús — portar la creu cada dia, la creu ordinària, la creu senzilla— i deixar que Jesús creixi; si no anem per aquest camí, no serem sants. Però si anem per aquesta via, tots donarem testimoni de Jesucrist»^[5].

En començar un nou any, demanem al Senyor que ens ajudi a avançar per aquest camí de servei i d'humilitat, per aquesta nova conversió per imitar Crist. Santa Maria va dir d'ella que el Senyor s'havia fixat en la seva humilitat. Demanem a Déu Pare, juntament amb la Verge, que ens ajudi que Crist creixi en nosaltres, amb l'Oració

col·lecta de la Missa d'avui: «Així com ens heu concedit que el vostre Fill, nascut de la Verge, participés de la nostra condició humana, concediu-nos també que participem de la seva divinitat, en el Regne de la gràcia»^[6].

^[1] Benet XVI, *Jesús de Nazaret*, Planeta, Barcelona, 2007, p. 42.

^[2] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 138.

^[3] Benet XVI, Homilia, 8-I-2012.

^[4] Sant Josepmaria, *Carta 29-XII-1947*, n. 16.

^[5] Francesc, Homilia, 9-V-2014.

^[6] Missa del Dissabte de la II setmana de Nadal, Col·lecta.

pdf | document generat
automàticament des de [https://](https://opusdei.org/ca/meditation/meditacions-dissabte-despres-de-lepifania/)
opusdei.org/ca/meditation/meditacions-
dissabte-despres-de-lepifania/
(01/02/2026)